

Pondělí 3. postního týdne

📖 2Kr 5,1-15a; Lk 4,24-30

2 Král 5,1-15a

Náman, velitel vojska aramejského krále, byl u svého pána vlivným mužem a váženým pro vítězství, které Hospodin popřál skrze něj Aramejcům, ale byl malomocný. Když jednou Aramejci vyšli v houfech k nájezdu, zajali z izraelské země malou dívku, která se stala služkou u Námanovy ženy. Řekla své paní: „Kéž by byl můj pán u proroka v Samaří, ten by ho zbavil jeho malomocenství.“ Náman to šel oznámit svému pánu: „Tak a tak mluvila dívka z izraelské země.“ Aramejský král řekl: „Nuže, jdi tam, pošlu dopis izraelskému králi.“ Náman šel a vzal s sebou deset talentů stříbra, šest tisíc šiklů zlata a desatero svátečních šatů a přinesl izraelskému králi dopis tohoto znění: „Zároveň s tímto dopisem posílám k tobě svého služebníka Námana, abys ho zbavil malomocenství.“ Když izraelský král dopis přečetl, roztrhl svůj šat a zvolal: „Copak jsem Bůh, abych rozhodoval o životě a smrti, že ke mně posílá člověka, abych ho zbavil malomocenství? Je zřejmé, sami to vidíte, že hledá proti mně záminku!“ Když se Elizeus dozvěděl, že si izraelský král roztrhl šat, poslal k němu vzkaz: „Proč sis roztrhl šat? Ať přijde ke mně a pozná, že je v Izraeli prorok.“ Náman tedy přijel se svým spřežením a vozem a zastavil se u dveří Elizeova domu. Elizeus poslal k němu posla se vzkazem: „**Jdi se umýt sedmkrát v Jordáně a tvé tělo se obnoví; jdi a budeš čistý!**“ Náman se rozhněval a odcházel se slovy: „Řekl jsem si: Jistě mi vyjde vstříc a osobně přede mnou bude vyzývat jméno Hospodina, svého Boha, vztáhne ruku k nemocnému místu a zbaví mě malomocenství. Copak nejsou lepší Abana a Parpar, řeky damašské, než všechny vody izraelské? Nemohl bych se umýt v nich, abych byl čistý?“ Obrátil se s hněvem a odcházel. Tu přistoupili jeho služebníci a domlouvali mu: „**Otče, kdyby ti prorok nařídil něco nesnadného, neudělal bys to? Tím spíše, když ti řekl: Umyj se a budeš čistý!**“ Sestoupil tedy a ponořil se do Jordánu sedmkrát podle nařízení Božího muže a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý. Náman se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: „**Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli.**“

Lk 4,24-30

Když přišel Ježíš do Nazareta, řekl lidu v synagoze: „Amen, pravím vám: **Žádný prorok není vítaný ve svém domově.** Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. **Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.**

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od Paulínek Evangelium na každý den 2016)

Ježíš byl plný Ducha Svatého; jeho rodáci jsou „plni hněvu“. A ten jim brání přijmout dar. Nejhorší tvrdost srdce je ta, která je následkem náboženského dožadování se. Ježíš je svými rodáky odmítnut. A tak už na začátku zaznívá předpověď konce. Už zde se rozjíždí jeho bouřlivá poprava mimo město, o které vypráví evangelium, a odmítnutí jeho hlásání, jak o něm pojednávají Skutky (srov. Sk 18,6).

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 17)

Nikdy nepřestanu zdůrazňovat, že **zpovědníci mají být opravdovým znamením Otcova milosrdenství.** Zpovědníkem se nelze stát jen tak. Lze se jím stát především, když my sami jsme kajícími žádajícími o odpuštění jako první. Nezapomínejme, že být zpovědníky znamená podílet se na samotném Ježíšově poslání a být konkrétním znamením kontinuity božské lásky, která odpouští a zachraňuje. Každý z nás obdržel dar Ducha Svatého na odpuštění hříchů a jsme za tento dar odpovědni. Nikdo z nás není pánem svátosti, nýbrž věrným služebníkem Božího odpuštění. Každý zpovědník má přijímat věřící jako otec z podobenství o marnotratném synovi. Ten vyšel synovi vstříc, třebaže syn promarnil jeho majetek. Zpovědníci jsou povoláni obejmout kajícího syna, který se vrací domů, a projevit radost z jeho návratu. Ať také neúnavně vycházejí vstříc i druhému synovi, který zůstal venku a není schopen se radovat, a vysvětlí mu, že jeho přísný soud je nespravedlivý a vzhledem k bezmeznému Otcovu milosrdenství postrádá smysl. Ať nekladou nepřístojné otázky, ale jako otec z onoho podobenství přeruší připravenou promluvu marnotratného syna a v srdci každého kajícího dokážou zachytit prosbu o pomoc a odpuštění. **Zpovědníci jsou zkrátka povoláni k tomu, aby vždy, všude, v každé situaci a navzdory všemu byli znamením primátu milosrdenství.**